

POSTANOWIENIE

29 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 29 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa J.T. i E.T.
przeciwko A.D.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej A.D.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z 7 lutego 2022 r., I ACa 26/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
 - 2) zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**
- (R.N.)

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do przytoczonych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z: 1) dokonania dowolnej wykładni spornej umowy, z pominięciem reguł wykładni określonych art. 65 k.c., 2) przyjęcia wbrew utrwalonemu w orzecznictwie, w tym orzecznictwie Sądu Najwyższego, pogładowi, iż wysokość zadatku ma decydujące znaczenie dla jego prawnej kwalifikacji, 3) zasądzenia zwrotu (rzekomo) nienależnego świadczenia na rzecz osoby, która tego świadczenia w ogóle nie spełniła oraz 4) bezpodstawnego uznania podniesienia przez pozwanego zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego (czyli) odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie tego wymagania nie spełnia. Nie sposób bowiem określić, z naruszeniem których przepisów prawa materialnego (poza art. 65 k.c.) lub procesowego skarżący związał tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Z uwagi na odrębność podstaw skargi kasacyjnej, o których mowa w art. 398³ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c., od postaw przedsądu określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., oraz wynikający z tych regulacji model skargi kasacyjnej, braku skonkretyzowania przepisów prawa, których naruszenie w sposób kwalifikowany ma uzasadniać oczywistą zasadność

skargi kasacyjnej, nie konwalidują zarzuty naruszenia określonych przepisów wskazane w podstawach kasacyjnych. Konkretyzacja wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia w tym zakresie jest uprawnieniem a zarazem obowiązkiem skarżącego.

Niezależnie jednak od powyższego trzeba odnotować, że w okolicznościach faktycznych sprawy Sąd Apelacyjny prawidłowo przytoczył reguły wykładni umowy określone w art. 65 k.c. Z odwołaniem się do poglądu szerzej objaśnionego w uchwale Sądu Najwyższego z 8 marca 2007 r., III CZP 3/07 (OSNC 2008, nr 2, poz. 15) podał dlaczego kwalifikuje świadczenie spełnione przez powódkę na poczet ceny jako zaliczkę, nie zaś zadatek, wyjaśnił, że o zasadzeniu zwrotu tego świadczenia także na rzecz powoda zdecydowało to, iż zostało spełnione z majątku wspólnego, do którego powód jest współuprawniony i – wbrew tezie pozwanego – żądanie zwrotu świadczenia uznał za zgłoszone przed upływem terminu przedawnienia, co zwalniało go z oceny zrzutu pozwanego na podstawie art. 5 k.c.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.

[Ł.n]

[W.R.]